

notlivců. Viz plenární usnesení ze dne 16. prosince 1925, čís. 866/25 čís. sb. 5554.

Čís. 5556.

Obchodní cestující pro určitý obvod za pevný měsíční plat s dalším nárokem na diety a provise za určitých podmínek (za jednotnou odměnu ve formě zvýšené provise) jest obchodním pomocníkem ve smyslu §u 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Za provozovnu ve smyslu §u 23 zákona o živnostenských soudech jest pokládati sídlo správy podniku, pro který má zaměstnanec svou činnost vyvíjeti.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1925, R I 1009/25.)

Žalobou na okresním soudě pro věci obchodní v Praze domáhal se žalobce na pražské firmě zaplacení provisí. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. **D ů v o d y:** Dle žalobního přednesení byla žalující strana zaměstnána u strany žalované ode dne 3. května 1924 tak, že svěřen jí byl prodej výrobků žalované strany. Dle obsahu dopisu ze dne 3. května 1924 stanoveny podmínky jednak ohledně přiděleného vagonu žalující straně, jednak ohledně podávání zprávy o činnosti. Smlouva tato zmiňuje se o tom, že žalující strana bude veškeré prodejní podmínky přesně dodržovati, nařízení žalované strany respektovati a řídit se dle jejich instrukcí. Jest otázkou, zda nedorozumění z poměru námezdního mezi stranami jest příslušným rozhodnouti soud obchodní, či živnostenský. Věcná příslušnost živnostenského soudu obmezena jest jednak ve směru osobním, jednak ve směru věcném. Ustanovením §u 1 (1) zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. o živnostenských soudech upravena jest otázka příslušnosti pro rozhodování o sporech. Ve smyslu §u 5 cit. zák. patří ku dělnictvu mimo jiné ti, kdož vykonávají služby kupecké. Ustanovení toto doznalo značného rozšíření příslušnosti živnostenského soudu (§ 41 zák. ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obch. pom.). Dle toho zákonného ustanovení podléhají živnostenským soudům také veškeré osoby zaměstnané v kupeckém podniku, které jsou ustanoveny, by konaly vyšší práce nekupecké. Třeba by se na pohled zdálo, že žalující strana pověřena byla pracemi a obstaráváním úkonů vyššího stupně, přece odvolací soud v obsahu ujednání neshledává vyšší práce, jak se o nich zmiňuje zákon o obchodních pomocnících a za tohoto stavu věci dospěl k tomu závěru, že příslušným ku rozhodnutí sporu nebyl okresní soud pro věci obchodní, nýbrž živnostenský soud. To mělo za následek, že bylo napadený rozsudek jako zmatečný ve smyslu §u 477 čís. 3 c. ř. s. zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Služební poměr žalobce k žalované straně jest dostatečně objasněn již předloženou a vzájemně uznanou korespondencí. Žalobce byl dle do-

pisu ze dne 3. května 1924 obchodním cestujícím žalované firmy pro určitý obvod proti pevnému měsíčnímu platu s dalším nárokem na diety a provise za určitých podmínek a změnil se později poměr tento jen potud, že smluvena byla jednotná odměna ve formě zvýšené provise (dopis ze dne 10. října 1924). Ostatní podmínky, dle nichž se měl žalobce starati o odbyt zboží žalovanou vyrobeného, při čemž byl vázán na příkazy žalované a instrukce její centrály, zůstaly nezměněny. Nejvyšší soud sdílí proto právní názor odvolacího soudu, že služby, k nimž byl žalobce sjednán a jež úzce souvisely s živnostenským odbytem zboží žalované firmy, jsou kupeckými službami ve smyslu §u 1 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. a že žalobce byl v bezprostředním služebním poměru a podřízenosti k žalované, tedy obchodním pomocníkem dle tohoto zákona. Jest tudíž dle §u 41 cit. zák. pro řešení sporu z tohoto poměru příslušným živnostenský soud, poněvadž kupecký závod žalované nesporně podléhá živnostenskému řádu. Nelze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že by uplatňovaný jím nárok na náhradu ztráty na dietách a provisi úhrnným penízem 2100 Kč pro udánlivé znemožnění činnosti po dobu od 12. září do 11. října 1924 měl zvláštní ráz. Vždyť žalobce sám odvozuje i tento nárok z poměru služebního a § 41 zákona o obch. pom. nerozeznává. Právem tedy odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a řízení jemu předcházející, odmítnuv současně žalobu. (§ 477 čís. 3 a 478 odst. 1 c. ř. s.). Uvésti jest ještě, že za provozovnu ve smyslu §u 23 zákona o soudech živnostenských pokládati jest v tomto případě sídlo správy kupeckého podniku žalované v Praze, pro který měl žalobce dle smlouvy činnost svoji vyvíjeti.

Čís. 5557.

Je-li podle stanov pomocné nemocenské pokladny pro spory mezi pojištěnými členy a představenstvem příslušným rozhodčí soud, jest tento soud příslušným i pro nárok pojištěnce na náhradu nákladů, jež zaplatil svému lékaři za léčení své a své rodiny. Pojištěnec nemůže se odvolávat na to, že nejsou mu známa ustanovení stanov o rozhodčím soudě a že proto není jimi vázán.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1925, R I 1018/25.)

Žalobce, soukromý úředník, domáhal se na nemocenské pokladně soukromých úředníků a zřízců náhrady toho, co byl zaplatil svému lékaři za léčení své a své rodiny, ježto jest členem žalované nemocenské pokladny a tato byla povinna vlastně lékaři sama zaplatiti útraty léčení, an žalobce jako její člen má dle stanov nárok na bezplatnou lékařskou pomoc jak pro sebe tak i pro svou rodinu. Žalovaná namítla předmětnou nepříslušnost soudu tvrdíc, že pro rozhodnutí o žalobním nároku jest příslušným dle §u 53 stanov žalované pokladny rozhodčí soud pokladny, kterému jest rozhodovati všechny spory z pojišťovacího poměru a krom toho poukázala na § 41 zákona o nemocenském pojištění a na to, že žalovaná jest náhradním ústavem ve smyslu §u 11 čís. 6 tohoto zákona jakožto pokladna pomocná. Soud první stolice odmítl žalobu pro věcnou nepříslušnost, rekursní soud zamítl námitku